

Dorințele albe

Dumitru Negrea

Dorințele albe de la răsărit
Se-ndreaptă spre mine pe-o geană de zbor,
Întors iar din visul ce m-a urmărit
Prin noaptea prea lungă, în lume cobor.

Și vreau să descopăr mai jos de izvor
Pecetea tainei dintr-un alt început
Care-mi pusese peste pleoape zăvor
Ce nu s-a mai deschis pe ochi ce-au durut.

Prea mult am așteptat, dar aș mai fi vrut,
Veghind la apa curgând neconținut,
Să-mi spui dacă poți, când totul a trecut,
Ce a fost atunci și de ce n-ai venit.

Pădurea să cânte nu a ostenit,
Printre crengi uitate apar iar vioi
Peste pământul până mai ieri cernit,
Cu vocea subțire râd mugurii noi.

Când îl cuprinde în zori dorul de voi,
Din pustie se-ntoarce vechiul ascet,
Simțind că nu are azi alte nevoi,
Împăcat că totul venit-a încet.